

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

Prot. n. 270/70 CG

N

Factorum iuridicorum declarandorum

(X, Y, Z – Exc.mi Ordinarii)

Incidentis: *Querelae nullitatis contra decretum rotale* [...] diei 22 ianuarii 1970

IN NOMINE DOMINI. AMEN.

Paulo PP. VI feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno XI, die 23 februarii 1974 convenerunt in aula Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae ad definiendam causam incidentalem de qua supra, Em.mi Patres Cardinales Dinus Staffa, *Praefectus et Ponens*, Aloisius Traglia, Paulus Marella, Aegidius Vagnozzi, Antonius Samorè, Paulus Bertoli, Arturus Tabera, Jacobus Violaro, Humbertus Mozzoni, Petrus Palazzini. Pars actrix repraesentata fuit in iudicio per patronum R.D.num adv. Damianum Lazzarato. Pars conventa repraesentata fuit in iudicio per patronum D.num adv. Hermannum Graziani. Intervenit in causa R. D. Aemilius Eid, Promotor Iustitiae.

SPECIES FACTI

1. Die 23 iunii 1966 Consilium Permanens Episcopatus NN, seu organum centrale repraesentativum Conferentiae Nationalis Episcoporum NN, momentosam quandam “Communicationem” ediderat sequentis tenoris: “Les Cardinaux de France et le Conseil permanent de l’Episcopat ... considèrent comme un devoir de mettre en garde les fidèles contre des articles parus notamment dans des magazines comme “A”, des revues comme “B” et “C”, des bulletins comme “D” etc.”; simulque mandarunt R.mo T, “Secrétaire Général de l’Episcopat” ut textum “Communicationis” mitteret “personnellement” Moderatoribus responsabilibus praedictarum ephemeridum, antequam publici iuris fieret.

Secretarius Generalis mandatum explevit per litteras diei 25 iunii 1966, in quibus, inter alia, lamentabatur quod “plusieurs Evêques avaient, à

maintes reprises, cherché un dialogue avec les auteurs des articles mis en cause”, colloquium postulans cum earundem ephemeridum Moderatoribus.

Communicatio publici iuris facta est mane feriae secundae diei 27 eiusdem mensis, in publica “conférence de presse” per R.mum D.num V “Directeur du Secrétariat de l’opinion publique”, ad quam publicam conferentiam consulto inviati fuerant praelaudati ephemeridum Moderatores.

Nuntium invitatorium tamen, una cum litteris R.mi Secretarii Generalis, revera non fuit tempestive missum. Epistula sane gerebat datam diei sabbati 25 iunii 1966, sed ex involucro constat depositam fuisse, apud publicos tabelliones, die dominico 26 iunii hora 18.30, ergo non poterat ad destinatarium utiliter pervenire antequam, mane insequentis diei, conferentia celebraretur.

In praefata publica conferentia, R.mus V, “Communicationem” praesentans, expresse lamentatus est vane conamina pluries facta fuisse a compluribus Episcopis, instaurandi colloquium cum auctoribus “d’articles ou des promoteurs favorisant une telle campagne”; deinde Episcoporum iussum expressi, “que ce communiqué fût porté personnellement et avant quiconque à la connaissance des directeurs des publications mentionnées”.

2. Sequenti die, 28 iunii 1966, D.nus Z, Moderator ephemeridis “B”, aperte declaravit Agentiae ..., se numquam invitatum fuisse ab Ordinario loci ad dialogum habendum cum eo, Secretarium vero Generalem sero nimium epistulam misisse, quam ob rem se minime potuisse “Communicationem” recipere ante eiusdem publicationem.

3. Plures ephemerides, sive dioecesanae (Bulletins dioecésans) sive laicae, notitiam “Communicationis” Episcoporum statim ample divulgaverunt, additis commentationibus et explicationibus in “conférence de presse” a R.mo V traditis, ex quibus ut plurimum deducebatur, denuntiatis ephemerides earumque Moderatores oppositionem aperte moliri contra decreta Concilii Vaticani II, necnon contra NN Episcopos, ipsumque Papam, quas interpretationes et commentationes recurrentes censuerunt “sfavorevoli e infondati ... inesatti e lesivi”, iniuriosas nempe erga proprias personas suarumque ephemeridum bonam famam.

Quam ob rem, trium ephemeridum Moderatores, nempe domini: X (“A”), Z (“B”), Y (“C”), coram Tribunalibus illarum octo dioecesium quarum ephemerides locales “Communicationem” Episcopatus divulgaverant una cum haud benevolis commentariis, actionem declaratoriam proposuerunt, petentes, ad normam can. 1552, §2 n. 1, factorum declarationem, nempe ut

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

“en raison de la publicité qu’Elle (singulus Episcopus) a voulu donner au ‘Communiqué’ ... dans la partie officielle de son bulletin dioecésain”, vellent, singuli Episcopi, ad tramitem can. 1552, §2, n. 1, “bien déclarer, en forme legitime, les points de droit ci-jointes”, quae puncta seu facta, ibidem expresse recensita, falsa, infundata ac sibi graviter iniuriosa denunciabantur.

4. Octo adita Tribunalia (nempe: N, II, III, IV, V, VI, VII, VIII) unanimiter decreverunt propositorum libellorum reiectionem, praesertim ob defectum competentiae, sive ratione obiecti sive ratione personarum (octo Episcopi, inter quos nonnulli S. R. E. Cardinales, ipsum Consilium Episcopale eiusque organa praecipua), sive denique ratione territorii (“ces faits se sont produits à P et le sièges des organisme mis en cause son à P”), aliis insuper adiectis rationibus, praesertim ex iniuncto pastoralis ministerio depromptis.

5. Adversus decreta libellos reicientia, ephemeridum Moderatores recursum instituerunt ad S.R.Rotae Tribunal, ad normam can. 1709, §3, expresse postulantes “de déclarer nul et sans effet le rejet de libelles, surtout par violation du can. 1587, et par défaut des raisons fondée en fait et en droit”.

6. Quo recurso pendente, cum silentium Tribunalis aditi produceretur, nova instantia diei 9 iunii 1967 tres ephemeridum Moderatores directe coram S.R.Rota novae causae introductionem postulaverunt, nempe “P. Iurium”, directe impetentes Consilium Episcopale “par ses organes, Mgr. V et T” repraesentatum, utpote “committente responsabile delle affermazioni false e dannose propalate dai suoi organi e da esso approvate”, petitis falsarum notitiarum correctionibus (“rettifiche dei falsi”) et damnorum resarcitione.

Petebatur insuper ut pro reiectione libellorum causa (N et aliarum) cumlaretur, ratione connexionis, cum nova causa “P. Iurium” cuius introductio iamdiu postulata fuerat.

Sed Exc.mus Decanus S.R.Rotae, decreto diei 21 octobris 1968, edixit: “Sacram R. Rotam esse indubie incompetentem in casu, proptereaue praefatam instantiam esse reiciendam ad omnes iuris effectus”.

Recurso instituto die 28 octobris 1968 adversus Decani decretum, propositaque querela nullitatis, Supremum Hoc Tribunal, in Congressu diei 1° decembris 1970, decrevit: “Negative, seu recursum in casu non esse admittendum ad disceputationem”.

7. Interim, post duos tamen annos, maturata est etiam causa “N et aliarum”, in qua Turnus Rotalis, die 22 ianuarii 1970, decrevit: “Rekursus adversus decreta Tribunalium dioecesanorum libellos litis introductorios reicientia, admittendos non esse, in casu”.

8. Hoc decretum impugnatum fuit apud S. H. T. (sic) recursu diei 19 martii, iterum atque tertio renovato diebus 8 et 10 mensis aprilis eiusdem anni, interposita atque nullitatis.

Die 1 decembris 1970, in Congressu habito coram Cardinali Praefecto, eadem nempe sessione in qua decisum est de recursu in causa “P. Iurium”, distinctim decretum est: “Negative, seu recursum in casu non esse admittendum ad disceptationem”, addita clausula “Attamen recurrentibus patet via administrativa”.

Postulata deinde Commissione Pontificia (die 16 decembris 1970) ad hoc ut competens Tribunal “cognoscere valeat de tota re” (de declaratione factorum, de falsis et damnis) iuxta dubium die 8 aprilis 1970 propositum”, in Congressu diei 21 decembris 1970 decretum est: “Attentis decretis Congressus diei 1 decembris 1970, concessionem Commissionis Pontificiae non esse SS.mo proponendam”.

9. Nova demum proposita instantia (die 4 ian. 1971) qua recurrentes provocabant ad Signaturam Plenariam adversus praefatorum recursum reiectionem, a Congressu pronuntiatam die 1 dec. 1970, in Congressu habito die 8 februarii 1972, auditis partibus et Promotore Iustitiae, decretum est: “Quaestio subiicitur Plenariae Signaturae, quae videat:

1) An admittendus sit recursus contra decretum Congressus diei 1 decembris 1970;

2) Et quatenus affirmative: An admittenda sit querela nullitatis contra decretum rotale diei 22 ianuarii 1970;

3) Et quatenus affirmative ad 2°: An constet de nullitate decreti rotalis diei 22 ianuarii 1970”.

IN IURE ET IN FACTO

I. AN ADMITTENDUS SIT RECURSUS CONTRA DECRETUM CONGRESSUS DIEI 1° DECEMBRIS 1970

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

10. Hic ad verbum repetenda sunt quae diximus, de eadem quaestione, in P. Iurium, pariter hodie tractata. Quibus dictis de iure recurrendi, decisio de recursu admittendo vel reiciendo, in casu, pendet ab eius fundamento.

II. AN ADMITTENDA SIT QUERELA NULLITATIS CONTRA DECRETUM S.R.ROTAE DIEI 22 IANUARIi 1970

11. Contendit patronus praefatum decretum rotale duabus nullitatibus laborare ex his quae in cann. 1892, 1894 recensentur, nempe ex can. 1892, 2° ob defectum legitimationis passivae in parte conventa et ex can. 1894, 2° quatenus decretum rationibus in decidendo est destitutum.

Ait patronus: “nullum est decretum latum in personam destitutam legitimatione passiva ad causam (can. 1892, 2°), siquidem incapax est citationis. Atqui octo Ordinarii, citati a Ponente Rotali, erant destituti legitimatione passiva ad causam, et (ideo) incapaces erant citationis, can. 1559. Decretum rotale ergo nullum est”.

Respondetur quaestionem decidendam a S.R.Rota non fuisse de merito causae, quae nondum erat introducta, sed quaestionem praeliminarem de admissione vel reiectione libellorum, in qua requiritur quidem citatio partis actricis (can. 1709, §3 “audita pars”), sed non citatio partis conventae, nam examen libelli, etiam apud “tribunal superius” (can. 1709, §3), non fit in contradictorio partium. Prorsus ergo otiosum est de legitimatione passiva inquirere.

Idem responderi debet iis quae obicit Patronus ex eo quod “citati fuere tamquam conventi Exc.mi Archiepiscopi F et G, qui munere iudicis functi erant in prima instantia”. Eadem est enim quaestio: nec citatio duorum Archiepiscoporum nec eorum praesentia in iudicio appellationis requirebatur a iure. Quapropter, si haec facta sunt, aliquid inutile factum est, quod legitimitatem et validitatem iudicii non afficit.

Nullitatem ex can. 1894, 2° contendit Patronus adesse ex eo quod “Decreta appellata (apud Rotam) ... sunt destituta motivis in iure et in facto, siquidem *de alia re* agunt” unde ipsum decretum, quod eadem decreta confirmavit sua faciens eorum motiva, habendum est destitutum “motivis in iure et in facto” quatenus de alia re agit. Immo, ipsas rationes quae in decreto allegantur, Patronus autumat pertinentes non esse (“Decretum ait Patronus, adducit eosdem canones quibus usus est Exc.mus Decanus in reiectione libelli P qui sunt: can. 1557, can. 1558, can. 1601, cum Resp. Comm. 22.V.1923, can. 1708”), quia “l’action engagée par moi était une action ‘déclaratoire’ et donc ni contentieuse, ni criminelle contre quiconque”. Unde, concludit Patronus,

“decretum impugnatum *omnino nihil* intellexit de eis quae eidem proposita sunt: idcirco iudicat de re extranea”.

Respondetur actionem declaratoriam esse vel contentiosam vel criminalem (can. 1552, §2, 1° - 2°). Quaestio decidenda non erat de merito actionis propositae, sed de admissione vel reiectione libellorum tantum S. R. Rota decrevit, innixa canonibus citatis, quin meritum causae attingeret. S. R. Rota ergo iudicavit non “de alia re”, “de re extranea”, sed de re circa quam eius exquirebatur iudicium, nempe de admissione vel reiectione propositorum libellorum. In decreto septem expenduntur paginae ad illustranda et confirmanda motiva reiectionis in iure et in facto evidenter fundata.

12. Motiva reiectionis quae in decretis Tribunalium dioecesanorum adducta sunt, quaeque in decreto Rotali confirmantur, sunt plura. Praecipua autem haec sunt:

a) *Incompetentia absoluta ratione personarum*, ad normam can. 1557, §1 n. 2°, nam inter octo Episcopos conventos nonnulli sunt Patres Cardinales, de quibus “ipsius Romani Pontificis dumtaxat ius est iudicandi” (can. 1557, §1 n. 2° et can. 1558);

b) *Incompetentia absoluta item ratione personarum*, ad normam can. 1557, §2, n. 1°, nam octo Episcopi conventi sunt Episcopi residentiales, qui in contentiosis iudicio Tribunalis Sedis Apostolicae sunt exclusive obnoxii (can. 1557, §2, 1° et can. 1558);

c) *Incompetentia absoluta ratione obiecti (rectius: defectus iurisdictionis)*, ad normam can. 1601 et interpretationis authentica diei 22 maii 1923 (AAS 16, 251), nam sive “Communicatio” Episcopatus ..., sive actus qui imputantur Episcopis dioecesanis (divulgatio “Communicationis” etc.), sunt procul dubio actus administrativi-pastorales, qui ideo subsunt, via administrativa, iudicio Sacrarum Congregationum, et quidem nedum quoad meritum quaestionis, sed etiam ratione reiectionis damnorum quae ex iisdem actibus consequantur (cfr. interpret. auth. diei 22 maii 1923, AAS 16, 251). Damna in casu de quibus actores conqueruntur praesertim ex errore profluerent mandatariorum, prout ex factispecie eruitur; et, cum asserta damna non procedant nisi ex officiali divulgatione actus administrativi (“Communiqué”), de eisdem videre non potest iudex ordinarius, actione iudiciali instituta, sed competens Sacra Congregatio per recursum hierarchicum regulariter adita (S.T.Sign. Apostolicae, *decisio* 8 iulii 1916, AAS, VIII (1916) pp. 375ss.; *Decisiones S.R.Rotae*, XXXIV (1942) pp. 4ss.; XXXVI (1944) p. 94ss.; Decretum ergo Sacrae Romanae Rotae adeo

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

rationibus in iure et in facto fundatis innititur, ut ex hoc solum proposita querela nullitatis quolibet prorsus fundamento destituta dicenda sit.

Ob easdem rationes nec ipsa restitutio in integrum invocari potest in casu, nam remedium hoc extraordinarium conceditur tantum “contra sententiam ... dummodo de evidenti iniustitia rei iudicatae manifesto constet” (can. 1905, §1). In casu enim de iniustitia decreti rotalis minime constat, eoque minus evidenter et manifesto.

Concludendum est ergo querelam nullitatis contra Decretum Rotale diei 22 ianuarii 1970 admittendam non esse.

III. AN CONSTET DE NULLITATE DECRETI ROTALIS DIEI 22 IANUARIi 1970

13. Huic tertio dubio provisum est in responso ad secundam quaestionem. Nonnulla tamen uberius explicari valent.

14. Adversus praefatum rotale decretum, Patronus indebite querelam nullitatis cumulavit cum appellatione, expresse contendens ipsum decretum aperte affici nedum nullitatibus simpliciter formalibus, sed compluribus etiam vitiis intrinsicis substantialibus, ob intrinsicam inefficaciam rationum in decidendo, ob perversionem, erroneam interpretationem et falsam canonum applicationem et ob neglectum legis praescriptum.

Verum, pro sua competentia Signatura Apostolica videt tantummodo de querela nullitatis (can. 1603, §1 n. 3; *Normae Speciales* art. 17, § 2 n. 1), non de appellatione, quae in casu proponi debuerat exclusive coram Turno superiori ipsius Tribunalis Sacrae Romanae Rotae (*Normae Speciales* art. 19, §5).

Utcumque, neutrum admitti potest in casu, nec vitium intrinsecum evincitur, nec vitium formale valet demonstrari.

15. *Vitio substantiali* afficitur sententia quoties allatae rationes non sunt in iure et in facto fundatae, vel canones quibus decisio innititur sunt aperte detorti et erronee interpretati seu falso applicati, vel denique quoties in decisione neglectum fuit legis praescriptum. Hoc non verificatur in casu.

Decretum S. R. Rotae libellos reicit ab ephemeridum Moderatoribus prolatos, validis omnino rationibus, nempe, praecipue, ob incompetentiam absolutam ratione personarum vi can. 1557, §1 n. 2 et §2 n. 1, ac praesertim ob incompetentiam absolutam ratione obiecti, vi can. 1601 et interpretationis authenticae diei 22 maii 1923 (AAS 16, 251). Patronus, qui nisus est decreti validitatem infirmare, vim citatorum canonum (1557, §1 n. 2 et §2 n. 1, 1601

una cum interpretatione authentica 22 maii 1923) explicite negare non potuit, sed a quaestione divertere conatus est, asserens hos canones non pertinere ad quaestionem, quatenus actio proposita “était une action ‘déclaratoire’ et donc ni contentieuse ni criminel contre quiconque”, quam rationem distinguendi actionem declaratoriam et actionem contentiosam superius refutavimus una cum conclusione, prorsus gratuita, quam exinde infert ipse Patronus: “Decretum impugnatum omnino nihil intellexit de eis quae eidem proposita sunt; idcirco iudicat de re extranea”, velut si iudices octo tribunalium dioecesanorum et ipse iudex rotalis adeo inepti sint in eorum munere fungendo, ut nec ipsam quaestionis naturam intelligere valeant.

16. *Vitio formali seu processuali* tunc tantum sententia laborat et nulla efficitur cum lex expresse nullitatem comminatur ob violationem normae in procedendo.

Plures legum violationes denuntiat Patronus, quae tamen, vel falso nituntur supposito (praesertim, quod decretum debuerit iudicare de proposita actione declaratoria factorum seu de merito causae, dum e contra in phasi praeliminari pro admissione vel reiectione libellorum hoc fieri non poterat), vel falsam praebent legum interpretationem.

De his adsertis violationibus, merito iudices Rotales in decreto scripserunt: “Neque appellatorum decretorum validitati (id obiter adnotamus) quidpiam vel a longe detrahare valent futes, distortae, extravagantes, necnon quandoque suboscurae argumentationes, a cl.mo Actorum Patrono in Memoriali congestae; quae ideo, ullo absque veritatis et iustitiae detrimento, prorsus posthabendas ducimus”.

17. Quia nonnullae adsertae violationes viderentur nullitates secumferre sive processuales sive etiam substantiales, paucis respondemus:

a). Ait Patronus: “Praeprimis dicendum, impugnatum decretum, in facti specie, detorquere in toto facta exposita, nisum probare, quod libelli habendi sint directi contra dictam Communicationem”. Respondetur libellos apud tribunalia dioecesana introductos proposuisse actionem declaratoriam de factis seu de promulgatione et divulgatione “Communicationis” et suis iuridicis effectibus. Merito proinde tenuit S.R.Rota, quaestionem propositam indolem induere administrativam.

b) Contendit insuper Patronus defuisse contradictorium: “Veritate factorum subversa, patronique voce penitus suffocata, iam valedices contradictorio iudiciali, sine quo decisio consistere nequit”.

Huic assertioni (aequivalenti negatum fuisse in casu naturale ius defensionis, quod absque contradictorio non subsistit) respondendum est:

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

examen libelli, sive coram iudice a quo, sive coram iudice ad quem, non fit in contradictorio partium (can. 1709, §1) et, pars actrix tantum audienda est in gradu appellationis apud superius tribunal (can. 1709, §3). In casu, pars actrix audita est, quemadmodum audita est in omnibus gradibus iurisdictionis, et amplissima facta est ei facultas se defendendi, sive coram Rota, sive coram S.H.Tribunali.

c) Patronus instat *petitum iudiciale esse, non administrativum*: “Obiectum litis declaratoriae hoc est, ut Tribunal dignetur quattuor facta iuridica declarare ... In hisce quattuor declaratoriis agitur tantum de factis iuridiciis, et in eas non intrat officium et ius Ecclesiae gubernandi et docendi fideles. Fallit igitur tota superconstructio de re administrativa, supposita a Tribunalibus”. Et huic quaestioni iam responsum est. Petitum est “declaratio factorum” respicientium promulgationem et divulgationem actus administrativi, idest ‘Communicationis’ Episcopatus NN. Petitum igitur est indolis administrativae.

d) Patronus autumat *decretum esse contradictorium quoad competentiam*, quia Iudices suam competentiam declarant quoad propositam actionem declaratoriam; at “simul visi sunt adprobare Patrem Ponentem, qui tenuit, se competentem ad citandos octo Ordinarios ut venirent in iudicium, in quo Auditores intendebant declarare suam incompetentiam. Respondetur Iudices pro sua competentia oblatos libellos reiecisce, confirmantes eorundem libellorum reiectionem a iudicibus dioecesanis iam factam. Ponens, in phasi praeliminari admissionis libellorum, antequam suum promeret votum, voluit a[u]dire Episcopos conventos. En totum. Ubinam est contradictio quoad competentiam?

e) Patronus tenet *decretum esse innovatorium quoad partem conventam*: “Libelli haud proponunt partem conventam iuxta naturam actionis declaratoriae. Petunt a iudice: sint ne vera asserta P et amplificata hoc in territorio. Iudex Rotalis partem conventam excogitat, eamque citat, ad hoc, ut audiat suam incompetentiam. Innovatio per excessum potestatis, ad quid? Respondetur in actione declaratoria partem conventam esse personam adversus quam petitur a iudice declaratio. In casu, declaratio factorum petita est etiam contra personam singulorum Episcoporum, praeterquam adversus Consilium permanens eiusque repraesentantes [Rev.di] R et [Rev.di] Q, nam petita est “en raison de la publicité qu’Elle (singulus Episcopus) a voulu donner au ‘Communiqué’ dans la parties officielle de son bulletin dioecésain”. Non ergo Iudices Rotalis partem conventam excogitaverunt, sed eam aperte significaverunt actores. Ceterum quaestio est prorsus inutilis, cum causa nondum introducta sit et Turnus Rotalis Decretum ediderit in sede praeliminari admissionis vel reiectionis libelli, iudicio nondum inchoato.

f) Patronus lamentatur quos decretum non iudicat de factis iuridicis neque de querela nullitatis. Respondetur praeliminare obiectum controversiae non fuisse nisi admissionem vel reiectionem libellorum. Quod autem attinet, in specie, omissionem Promotoris Iustitiae, bene novit Patronus eiusdem praesentiam non requiri initio quaestionis de admissione libelli (can. 1609, §1 et can. 1709, §1), requiri autem, ad normam can. 1709, §3, in gradu appellationis contra libelli reiectionem.

His omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Cardinales Membra Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae, prae Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, edicimus, declaramus et definitive sententiamus, propositis dubiis respondentes:

- Ad I: videbitur in II° et III°;
- Ad II: negative, seu querelam nullitatis contra decretum rotale diei 22 ianuarii 1970 admittendam non esse, in casu;
- Ad III: provisum in secundo.

Romae, in sede Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae, die 23 februarii 1974.

Dinus Card. STAFFA, *Praefectus et Ponens*
+ Aloisius Card. TRAGLIA, *Episc. tit. Albanen.*
+ Paulus Card. MARELLA, *Episc. tit. Portuen. et S. Rufinae*
Aegidius Card. VAGNOZZI
Antonius Card. SAMORÉ
Arturus Card. TABERA
Iacobus Card. VIOLARDO
Humbertus Card. MOZZONI
Petrus Card. PALAZZINI
Paulus Card. BERTOLI

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

13.

14.